

La parra

Parra/cast. i arag. *parra*; oc. *trilha*, *trilha*

(ALDC, V, 945. La parra)

Parra, “planta de vinya cultivada en forma alta, enfiladissa” (DIEC), d’origen fosc, potser der. d’un gòtic *PARRA, -ANS ‘clos, glorieta’ d’on hauria passat al sentit de “cep que creix enlairat” (DECat). Documentat des del s. XIV, coneix els compostos *parra de parral* 83, 84 i *cep de parra* 39. Com a der., cal citar *parral*, amb el suf. *-al* aplicat a una plantació inicialment potser amb valor col·lectiu (com *figuerat*); *parrera* 108, amb el suf. *-era* (-ARIA), sobre el model de *figuera*, *olivera*, etc. Sobre *emparrar* ‘donar forma de parra’ s’han format *emparrat* 57, 189 (var. *embarrat* 33, sobre *barra*), *emparrada* 57, *vinya emparrada* 57; *emparrallat*

144 prové de *parrella* (der. de *parra*), potser per atracció de la planta *Salsola kali*, que forma com un emparrat de branquillons. *Pàrrec* [m.] 2 i la var. protètica *apàrrec* 1 deriven del llat. PARRĪCU que significava ‘clos, graner’.

Parra, amb els seus der., és un mot iberoromànic que contrasta amb *trilha/trilha*, de l’oc., i *treille*, del fr.; és un der. de TRĪCHĪLA ‘glorieta de ceps, emparrat’; en cat. ant. es coneixia *trilla* i el col·lectiu *trillar* (avui perviu *Tria*, *Tries*, com a nom de lloc i de persona).

Parra, *parral*, *emparrar*, *emparrat* són mots normatius des del DG1, 1932.

